แล้วเราจะอยู่อย่างไร

ในวันที่โลกหมุนไปพร้อมกับความเร่งรีบและความก้าวหน้า เรากลับพบว่า **ยิ่งสะดวกสบายมากเท่าไร ชีวิตก็ยิ่งเปราะบางและเต็มไปด้วยภัยเงียบที่มองไม่เห็นมากเท่านั้น** ในอากาศที่เราสูดหายใจมีฝุ่นพิษ PM2.5 ที่คอยบั่นทอนสุขภาพ ในน้ำที่เราต้องใช้อุปโภคบริโภคก็ปนเปื้อนสารโลหะ(สารหนู) ผลจากการสร้างความเจริญภายนอก และในโลกดิจิทัลที่อำนวยความสะดวกให้ทุกอย่างจบในพริบตา เรากลับต้องหวาดระแวงกับการถูกแฮกข้อมูลและความไร้ซึ่งความปลอดภัย จนเกิดวิกฤต มีคำเตือนให้เราต้องเตรียมพร้อมรับมือกันภายใน 72 ชั่วโมง ปั่นป่วนไปทั่วทั้งโลก

คำถามที่ดังขึ้นในความคิดของใครหลายคนจึงไม่ใช่ **"เราจะหาเงินอย่างไรให้รวยขึ้น"** เหมือนที่ผ่าน ๆ มา แต่กลายเป็น **"แล้วเราจะอยู่อย่างไร... ให้รอดพ้นจากภัยเหล่านี้?"**

เมื่อเกราะป้องกันทางวัตถุและเทคโนโลยีเริ่มสั่นคลอน สิ่งเดียวที่จะยึดเหนี่ยวจิตใจของเราไว้ได้ไม่ใช่การวิ่งไล่คว้าความมั่นคงจอมปลอม แต่คือการหวนคืนสู่รากเหง้าทางจิตวิญญาณ นั่นคือ **"วิถีธรรมแห่งความเมตตาและกรุณา"** ดังที่พระเยซูเจ้าได้ทรงสั่งสอนไว้

ความเมตตาในยามวิกฤตไม่ใช่เรื่องไกลตัว แต่มันคือการแบ่งปัน น้ำดื่มที่สะอาด หรือการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่กำลังเดือดร้อนโดยไม่หวังผลตอบแทน คือ **การสร้างเกราะคุ้มกันทางสังคมด้วยความรัก ความเข้าใจ และการให้อภัยต่อกัน** เมื่อโลกภายนอกเต็มไปด้วยพิษภัยและความหวาดระแวง ความอบอุ่นจากเพื่อนมนุษย์ด้วยกันต่างหากจะเป็นที่ที่ปลอดภัยแท้จริง และจะช่วยให้เราใช้ชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ได้อย่างมีความหมาย มีความหวัง และมีความสุข ในวันเวลาเดียวกันเช่นนี้....

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ https://konkhangwat. blogspot.com